

Perjantapäivän ensimmäinen tutustumiskohteemme oli siis Kurkijoki, jossa ”yllättävät” tulipalot ovat aina silloin tällöin aiheuttaneet tuhoa. Muutama vuosi sitten vanhan Kurkihotellin kunnostamistyö sai tulta alleen hieman liiankin paljon. Niinpä hotellia ei sitten lopulta tarvinnutkaan kunnostaa, kun jäljellä ei ollut kuin hiiltyneitä hirssiä. Kurkijoelta kohti Elisenvaaraa suunnistaessamme saimme tuntumaa paikalliseen

Kuva: Timo Mykrä

Kuvanveistotaidetta neuvostoajalta Elisenvaaran asemarakennuksen edustalla: Äiti ja poikalapsi

nosen isovanhempien maatila tai oikeastaan tilan rauniot. Vastaanotto ”maatilalla” oli edellisen Karjalan matkamme tapaan erittäin vieraanvarainen. Samppanjaa siemaillessa ryhmämme tutustui siihen mitä tilan rauniosta oli vielä jäljellä.

Kurosen talolle saavuttuamme innostuimme vielä pienemmällä porukalla lähtemään katsastamaan Moisuonlahtea, jonne on asemakylästä noin kolmen kilometrin kävelymatka. Matkalla pysähdyttiin hetkeksi isoisäni Johannes Mykrän talon liepeille, jossa asiaan kuuluvalla tavalla avattiin pullo paikallista samppanjaa menneiden aikojen muistolle. Moisuonlahdella pääsimme tutustumaan **Paavo Mykrän** maatilan jäänteisiin sekä Hiitolanjärven näkymiin. Ylimääräisen kävelyreissun jälkeen maistui grilliruoka Kurosen talolla. Osa porukasta jaksoi vielä iltapalan jälkeen lähteä tutustumaan paikalliseen yöelämään, joka olikin jokseenkin vauhdikasta. Tosin suurimman osan vauhdista taisi aiheuttaa oma porukkamme...

Lauantaiaamu ei valjennut yhtään sen aurinkoisempaan kuin edellinenäkään aamu. Vettä ei kuitenkaan satanut, joten lähdimme matkaan suunnitelman mukaan. Aluksi lähdimme koko porukan voimin Hiitolan hautausmaalle, jossa pidettiin pienet muistotilaisuudet sekä sodassa kaatuneiden Hiitolaisten muistopaaden että vanhan kirkon muistomerkin luona. Hautausmaalta porukka jakaantui siten, että **Raija Pasasen** (ent. Sankala) kokoama ryhmä lähti Kurosen autolla tutustumaan Hiitolan Peräkylään. Muu ryhmä jatkoi bussilla kohti Mykräkylää. Osa porukasta jäi matkalla Mykräkylään kyydistä omien esivanhempiansa kotipaikkojen lähistölle.

Kuva: Timo Mykrä

Kurosen rinnetalo Hiitolan asemakylässä

toimintaan tulipalon sattuessa. Tien vieressä ollut puutalo oli nimittäin ohi ajaessamme ilmiliekeissä. Paikalla oli kyllä paikallisen palokunnan yksikkö, mutta sen verran epämääräiseltä touhu näytti, että emme olleet näkemämme perusteella aivan varmoja siitä oliko palokunnan tarkoitus sammuttaa tulipalo vai varmistaa, että kaikki varmasti palaa. No pääasia on, että ihmisuhreja kyseinen palo ei näyttänyt aiheuttaneen.

Elisenvaara oli yllättävänkin ison näköinen kylä. Asemarakennuksen odotustila oli uusitun näköinen ja ratapihalla oli melkoinen määrä tavarajunia. Raiteitakin oli aseman kohdalla yli kymmenen, joten kyseessä lienee nykyvenäjänkin mittakaavassa merkittävä risteysasema. Elisenvaaraanhan päästään junalla pohjoisesta, etelästä ja lännestä. Suomen puolella raideyhteys johtaa Parikkalaan, jonka kautta kulkee kumpaankin suuntaan ilmeisesti melkoinen määrä rahtitavaraa.

Elisenvaarasta matkamme jatkui Kurkijoen kautta takaisin Hiitolaan ja erityisesti Kilpolan saareen, jonne lähdimme pienelle kävelyretkelle. Retken kohteena oli ryhmämme seniorin **Elvi Hei-**

Kuva: Timo Mykrä

Hilma Laitisen (1896-1985) jälkeläisiä kolmessa polvessa Hilman kotipaikalla Hiitolan kauniissa Kilpolan saareissa Laatokalla

Mykräkylän kautta matkasivat myös Pukinniemen pysäkillä asti patikoinut ryhmä. Itsekin lähdin äitini ja Timo Mykrän kanssa kävelemään kohti Pukinniemeä. Isäni jäi puolestaan rakentamaan grilliä makkaran paistoa varten